

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **N. T. X. H.**

zastoupena advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou
se sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2020, č. j. MV-174939-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. OAM-100592-20/MC-2019, kterým byla podle § 87p odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť žalobkyně přestala na území pobývat společně s občanem EU, což je důvodem pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta 60 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území.
2. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, že podmínkou prodloužení platnosti pobytové karty je především to, že žadatel nepřestal splňovat podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy že jej lze i nadále považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu uvedeného ustanovení. Další podmínkou pak je, že žadatel na území ČR pobývá společně s občanem EU. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobkyni lze i nadále považovat za rodinného příslušníka občana EU, avšak nesplňuje druhou podmínku, neboť nepobývá na území ČR společně s občanem EU. K tomuto závěru dospěl prvostupňový orgán na základě provedené pobytové kontroly a výsledku manželů žalobkyně. Prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobkyně v květnu 2015 vycestovala do Vietnamu z důvodu umělého oplodnění. V roce 2018 se žalobkyni v zemi původu narodil syn. Žalobkyně se na území ČR vrátila v dubnu 2019, následně však v květnu téhož roku opět odcestovala z rodinných důvodů zpět do země původu, protože tam musela pečovat o svého nemocného otce a tchýni. Manžel žalobkyně nebyl schopen uvést, kdy se žalobkyně do ČR vrátí; uvedl rovněž, že bydlí sám, neboť manželka se synem žije ve Vietnamu. Prvostupňový správní orgán uvedl, že k výsledku předvolal taktéž žalobkyni. Manžel žalobkyně jakožto její zmocněný zástupce požádal o odložení konání výsledku, neboť žalobkyně a jejich syn odletěli z rodinných důvodů na neurčitou dobu do Vietnamu a v den konání výsledku tedy žalobkyně určitě nebude na území ČR. Prvostupňový správní orgán to však nepovažoval za důvod, který by žalobkyni bránil v dostavení se k výsledku z objektivních důvodů, které nemohla sama ovlivnit. Shrnutí, že žalobkyně měla realizovaný přechodný pobyt jako rodinný příslušník občana EU s platností ode dne 16. 6. 2014 do dne 16. 6. 2019, přičemž většinu z této doby strávila mimo území ČR a její manžel žalobkyni a syna ve Vietnamu dvakrát ročně na tři týdny navštěvoval; syn manželů se narodil v únoru 2018 ve Vietnamu a v ČR byl poprvé v dubnu 2019 a v květnu téhož roku se s žalobkyní vrátil zpět do Vietnamu; současně není zřejmé, kdy se žalobkyně do ČR vrátí, neboť se stará o svého otce a tchýni. Prvostupňový správní orgán se dále zabýval zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Poukázal na to, že míra potenciálního zásahu je omezena tím, že žalobkyně může dopady rozhodnutí eliminovat podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému, resp. trvalému pobytu. Byl rovněž přesvědčen o tom, že neprodloužením doby platnosti pobytové karty nebude nijak zasazeno do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť ta prakticky trvale žije i se synem ve Vietnamu a v ČR se zdržuje pouze ojediněle. Měl za to, že pro krátkodobé a sporadické návštěvy ČR lze využít institut krátkodobého, příp. dlouhodobého víza.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

3. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí bránila odvoláním, jehož obsah je obdobný žalobě a které žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaná uvedla, že obecně platí, že podmínkou pro vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU je skutečnost, že žadatel o pobytové oprávnění na území pobývá s občanem EU. V případě, že je povolení uděleno, je v zásadě povinností držitele pobytového oprávnění na území nadále pobývat s tímto občanem EU, a to alespoň po určitou část roku. V opačném případě je možné shledat důvod pro zrušení pobytového oprávnění podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
4. K námitce, že manželství žalobkyně trvá po faktické i formální stránce, žalovaná uvedla, že není pochyb o tom, že žalobkyně je i nadále rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, tedy že je manželkou občana EU a rodičem občana EU mladšího 21 let, o kterého pečuje. Na druhou stranu však ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobkyně po převážnou dobu povoleného pobytu na území ČR nepobývala společně se svým manželem. Je přitom zřejmé, že žalobkyně byla mimo území ČR bezmála 4 roky. Žalovaná rovněž uvedla, že žalobkyně podle jejího názoru nebyla krácena na svých právech, pokud se neúčastnila výsledku, a že skutkový stav byl spolehlivě ověřen během výpovědi jejího manžela.
5. K posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že se jím prvostupňový správní orgán zabýval. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, podle kterého není správní orgán povinen posuzovat veškerá kritéria, a dále na rozsudky správních soudů, z nichž vyplývá, že je věcí žalobkyně, zda sama sdělí skutečnosti důležité pro posouzení. Uvedla, že se jedná o soukromou a intimní sféru života žalobkyně. Žalovaná dodala, že napadené rozhodnutí není ani v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, a upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. Uzavřela, že neprodloužením doby platnosti pobytové karty nebude nijak zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť v ČR nepobývá, manžel ji navštěvuje ve Vietnamu a na území ČR jí není zakázán pobyt.

II.

Obsah žaloby

6. Žalobkyně v podané žalobě namítala nesprávnou aplikaci § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Měla za to, že ze skutečnosti, že se v době probíhajícího řízení o prodloužení pobytové karty nezdržovala na území ČR, nelze dospět k závěru, že na území ČR přestala pobývat s občanem EU. Uvedla, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí na území ČR nebyla od června 2019; byla přesvědčena, že taková doba nepřítomnosti není důvodem pro neprodloužení její pobytové karty. Pokud jde o nepřítomnost před podáním žádosti, tato byla způsobena nejdříve léčbou neplodnosti, pak procedurou umělého oplodnění a následně narozením dítěte. K nepřítomnosti na území ČR ji tedy vedly vážené důvody. I přesto měla za to, že předchozí nepřítomnost na území není zákonem aprobovaným důvodem pro neprodloužení pobytové karty. Žalobkyně nepřestala na území pobývat, nýbrž musela z vážných důvodů z území dočasně vycestovat, přičemž k vycestování došlo pouze na nezbytně dlouhou dobu. Je rovněž zřejmé, že manželství žalobkyně nadále trvá, manželé se nikdy neodcizili ani neukončili vedení společné domácnosti. Žalobkyně dodala, že § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá mít sankční povahu, ale smyslem tohoto ustanovení je zajištění souladu skutečného stavu věci se stavem právním. Žalobkyně shrnula, že je stále rodinným příslušníkem občana EU, tento občan EU na území ČR stále

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pobývá, žalobkyně na území ČR v minulosti nepobývala z vážných důvodů, v roce 2019 se vrátila a ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí se na její straně jednalo pouze o dočasnou nepřítomnost na území.

7. Žalobkyně namítala rovněž nedostatečné zjištění skutkového stavu věci prvostupňovým správním orgánem, protože ona sama nebyla vyslechnuta. Žalobkyně měla zájem se k věci vyjádřit a podrobně rozvést nastíněné okolnosti případu, jež vedly k její dočasné nepřítomnosti na území ČR. S ohledem na to, že se nacházela mimo evropský kontinent, požádala o stanovení pozdějšího termínu výslechu, prvostupňový správní orgán však této žádosti nevyhověl. Podle názoru žalobkyně došlo výše uvedeným postupem k porušení § 2 odst. 3, odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř.“). Žalobkyně byla přesvědčena, že správní orgány nemohou uvést, že nebylo potřebné provádět důkazy jejím výslechem. Zdůraznila, že se jedná o důkazní prostředek relevantní, s vysokou výpovědní hodnotou. Výslechem žalobkyně mohlo být prokázáno, že k odloučení manželů došlo pouze na přechodnou dobu, dále měly být výslechem zjištěny rozhodné skutečnosti týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně.
8. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí není přiměřené z hlediska jeho dopadů. Namítala rovněž, že posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů bylo nedostatečné a jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Zopakovala, že měla zájem uvést podrobnější informace, nicméně prvostupňový správní orgán nenařídil nový termín jejího výslechu; není tedy na místě jí vytýkat, že neuvedla rozhodné skutečnosti. Namítala, že žalovaná nikterak nereflektovala skutečnosti, na které žalobkyně poukazovala ve svém odvolání, tedy že pokud jí bude odňata pobytová karta, vytvoří se mezi ní a jejím manželem žijícím v ČR překážka v podobě nemožnosti vstupu na území. Uvedla, že ke vstupu na území bude potřeba krátkodobé vízum, což je časově náročné a nadto na něj není právní nárok. Měla za to, že na získání dlouhodobého víza nemá nárok. Správní orgány se tedy mýlí, pokud vychází z toho, že žalobkyně se může na území ČR kdykoliv vrátit a že tedy rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života nijak nezasáhne. Uvedla rovněž, že povolení k přechodnému pobytu je základním pobytovým statutem pro rodinné příslušníky občanů EU, tento pobytový status jí proto náleží. Dodala, že z povolení k přechodnému pobytu nečerpá žádné neoprávněné výhody, není jí tedy zřejmé, z jakého důvodu není ve veřejném zájmu, aby bylo její pobytové oprávnění zachováno.
9. Závěrem žalobkyně namítala rozpor napadaného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, zejména jeho nesoulad s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobkyně měla za to, že se v jejím případě může jednat o dlouhodobý zákaz pobytu, a na základě hypotetického uvažování měla důvodnou obavu, zda a jakým způsobem jí bude v budoucnosti umožněna realizace rodinného života na území ČR.
10. Shrnuje, že neprodloužení platnosti pobytové karty je zcela nepřiměřeným opatřením ve vztahu k jeho důvodům. Žalobkyně se nerozhodla zdržovat ve Vietnamu na základě své osobní preference, nýbrž její pobyt ve Vietnamu byl vyvolán nastalými okolnostmi.
11. Žalobkyně navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 4. 2020 setrvala na své argumentaci a odkázala na žalobou napadené rozhodnutí.

13. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

14. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně i žalovaná s tímto postupem souhlasily.
15. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
16. Žaloba je důvodná.
17. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle § 87p odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců *„[M]inisterstvo dobu platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f.“*
19. Podle ust. § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[M]inisterstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to rodinný příslušník občana Evropské unie požádá. Přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, ministerstvo dále ukončí, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie, zejména pokud občan Evropské unie ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.“*
20. Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců *„[P]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
21. Článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod stanoví, že *„[k]aždý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“*
22. Soud uvádí, že podle § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní orgán dobu platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f téhož zákona. Podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom správní orgán přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana EU ukončí mimo jiné tehdy, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nebo přestal na území pobývat společně s občanem EU, zejména pokud občan EU ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana EU. Správní orgán tedy dobu platnosti pobytové karty neprodlouží, pokud žadatel přestal být rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců nebo pokud přestal na území ČR pobývat společně s občanem EU, a to za podmínky, že takové rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.

23. V nyní projednávané věci mezi účastníky není sporné, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Je však sporu o tom, zdali žalobkyně přestala na území ČR pobývat společně s tímto občanem EU či nikoliv. Žalobkyně byla přesvědčena, že nepřestala na území ČR pobývat společně s občanem EU
24. Soud shrnuje, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 10. 4. 2019 podala žádost o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu na území ČR, v níž jako účel pobytu na území uvedla „*sloučení rodiny*“. V průběhu řízení prvostupňový správní orgán žalobkyni předvolal k výsledku, a to na den 31. 7. 2019. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce, kterým byl její manžel, požádala dne 19. 7. 2019 o odložení termínu výsledku, neboť (jak uvedl manžel žalobkyně) „*vzhledem k rodinným důvodům moje žena a dítě musely odletět do Vietnamu na dobu neurčitou a dne 31. 7. 2019 moje žena nebude moci být přítomna na území ČR.*“ Prvostupňový správní orgán této žádosti nevyhověl a ve věci vyslechnul toliko manžela žalobkyně, o čemž byl pořízen protokol o svědecké výpovědi ze dne 31. 7. 2019. Výslechem manžela žalobkyně bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území ČR do května 2015, kdy odcestovala do země původu, do ČR se vrátila až v dubnu 2019, kdy na území ČR setrvala pouze jeden měsíc a v květnu 2019 odletěla zpět do Vietnamu. Manžel žalobkyně rovněž vysvětlil, že žalobkyně v květnu 2015 odletěla na umělé oplodnění do Vietnamu, syn se narodil v únoru 2018 a nepřiletěla s ním dříve, protože se bála o jeho zdraví (cesta trvá asi 18 hodin), následně se žalobkyně se synem vrátila v květnu 2019 do Vietnamu kvůli zdravotnímu stavu jejího otce. Uvedl, že jsou fungující rodina, mají i společného potomka.
25. Soud se v této souvislosti nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že prvostupňový orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť ona sama nebyla k věci vyslechnuta. Soud předně podotýká, že prvostupňový správní orgán žalobkyni k výsledku předvolal, žalobkyně se z výsledku omluvila a požádala o odložení termínu. Soud v postupu prvostupňového správního orgánu, který termín výsledku neodložil s ohledem na důvod nepřítomnosti žalobkyně v ČR, a to zejména s ohledem na nemožnost určit, kdy žalobkyně v ČR (opět) bude (jak vyplývá omluvy z výsledku ze dne 19. 7. 2019 i svědecké výpovědi jejího manžela dne 31. 7. 2019), neshledal žádné pochybení. Soud poukazuje rovněž na to, že řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobkyně ze dne 10. 4. 2019 a následně v květnu 2019 žalobkyně opět opustila Českou republiku na dobu neurčitou. Soud je totiž přesvědčen, že ochrana subjektivních práv vyžaduje i určitou bdělost a aktivitu žalobkyně, avšak z chování žalobkyně nelze mít za to, že byla připravena aktivně participovat na řízení. Soud rovněž přisvědčuje správním orgánům, že z výsledku manžela žalobkyně získaly potřebné informace, na základě kterých dostatečně zjistily skutkový stav. Výsledek žalobkyně by řízení nemohl skutkově osvětlit více, nežli to udělal výsledek jejího manžela, ledaže by tvrdila, že se na území ČR zdržovala, což ale v žádném ze svých podání nečinila a netvrdí to ani v žalobě. Soud v této souvislosti akcentuje, že mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

účastníky není sporné, že žalobkyně se v ČR po určitou dobu nezdržovala, ani z jakých důvodů se zde nezdržovala a pobývala namísto toho ve Vietnamu, nýbrž je mezi nimi sporné, zda tato její nepřítomnost znamená, že na území ČR přestala pobývat společně s občanem ČR. Soud je proto přesvědčen, že provedení výsledku žalobkyně by za této situace bylo nadbytečné.

26. Soud opakuje, že není sporné, že žalobkyni bylo dne 16. 6. 2014 vydáno povolení k přechodnému pobytu. Žalobkyně nezpochybňuje ani to, že již v květnu 2015 odletěla do Vietnamu a do ČR se vrátila až v dubnu 2019, setrvala zde toliko přibližně měsíc a v květnu 2019 opět odletěla do země původu, a to „na dobu neurčitou“. Žalobkyně tedy na území ČR nepobývala ani rok, než na téměř čtyři roky odcestovala zpět do země původu, aby se poté vrátila přibližně na měsíc a opět odcestovala do země původu. Soud přitom nezpochybňuje důvody, které žalobkyni k cestě do Vietnamu vedly; tyto důvody a jejich závažnost ostatně nezpochybňují ani správní orgány. Soud však přisvědčuje žalované, že v případě, že je cizinci uděleno povolení k přechodnému pobytu, je tento cizinec v zásadě povinen na území ČR s občanem EU pobývat. Přestane-li totiž na území ČR pobývat společně s občanem EU, je podle § 87f zákona o pobytu cizinců dán důvod ke zrušení jeho přechodného pobytu, případně k neprodloužení platnosti pobytové karty. Cizinec jistě není povinen pobývat na území nepřetržitě, bez jediné výjimky, bez možnosti jakékoliv cesty do zahraničí; nesmí však na území přestat pobývat (společně s občanem EU).
27. Soud souhlasí s žalovanou, že v případě žalobkyně nelze než dospět k závěru, že na území ČR pobývat přestala, když zde nebyla bezmála 4 roky v kuse, přijela na měsíc a opět odjela na neurčito do Vietnamu. Pokud žalobkyně namítá, že k nepřítomnosti na území ČR měla vážné důvody, tak soud uvádí, že důvod její nepřítomnosti není pro posouzení této otázky podstatný. Soud dodává, že důvody žalobkyně jistě lze pochopit, avšak nelze odhlédnout ani od toho, že opustit území ČR a svou situaci řešit dlouhodobým pobytem ve Vietnamu byla její volba. Nad to soud konstatuje, že žalobkyně mohla zajisté i v ČR využít zdravotní péči, která je zde na poměrně vysoké úrovni, a podstoupit tu jak umělé oplodnění, tak si zde zajistit kvalitní péči o novorozeného syna, a to za společné účasti svého manžela. Aspoň žalobkyně netvrdila žádný důvod, kterým by obhajovala důvod, pro který se rozhodla využít zdravotní péči ve Vietnamu a nikoli v ČR. Pokud žalobkyně namítá, že se s manželem neodcizili, soud konstatuje, že správní orgány nic takového netvrdí, ovšem pro posouzení této otázky to opět není podstatné. Nicméně s námitkou žalobkyně, že nikdy nepřestali vést s manželem společnou domácnost, již soud nemůže souhlasit. Soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu; například v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 26 Cdo 507/2006, Nejvyšší soud uvedl, že „*stálá soudní praxe nezaznamenala odklon od názoru, že společnou domácnost vedou ti, kteří spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, že soužití se považuje za trvalé, jsou-li zde objektivně zjištělné okolnosti, které svědčí o úmyslu vést takové společenství trvale, nikoliv jen na přechodnou dobu, a že společné uhrazování nákladů na životní potřeby lze charakterizovat jako hospodářské soužití, při němž osoby společně hospodaří se svými příjmy, nejsou přesně oddělovány finanční prostředky a nerozlišuje se, kterých věcí v domácnosti smějí tyto osoby užívat (...). Společná domácnost je tedy spotřební společenství vyznačující se trvalostí soužití a sdružením alespoň části společných prostředků.*“ Podstatou společné domácnosti je tedy trvalé soužití dvou nebo více fyzických osob ve spotřebním společenství, v němž jednotliví členové přispívají dle svých možností k úhradě nákladů i k obstarávání společných potřeb. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně žije ve Vietnamu, zatímco její manžel v ČR, přičemž rovněž její manžel při svém výsledku uvedl, že manželku se synem navštěvoval 1 - 2 x

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ročně asi na tři týdny ve Vietnamu, v dubnu 2019 přijeli do ČR a bydleli spolu od dubna do května 2019, než žalobkyně vycestovala do Vietnamu, a že „na adrese (...) nyní bydlím sám, protože manželka se synem je ve Vietnamu“. Za této situace se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, tedy že žalobkyně přestala na území České republiky pobývat společně s občanem ČR.

28. Soud v této souvislosti dodává, že základním stěžejním a určujícím kritériem v dané věci je účel pobytu, který musí být zachován po celou dobu pobytu. Žalobkyně však účel pobytu prokazatelně nesplňovala, neboť nepobývala na území ČR (společně s občanem EU).
29. Žalobkyně dále nesouhlasila s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Namítala, že žalovaná zcela nedostatečně zkoumala a nesprávně posoudila dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, když žalobkyni nevyslechla. Dále namítala, že z důvodu odnětí pobytové karty nebude moci navštěvovat svého manžela, neboť se mezi nimi vytvoří překážka v podobě nemožnosti vstupu na území.
30. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývaly, a to v rozsahu odpovídajícím okolnostem posuzované věci. Soud je přitom přesvědčen, že žalovaná vyvinula dostatečné a přiměřené úsilí ke zjištění a ověření dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do života žalobkyně. Žalobkyně však v tomto směru zůstala zcela pasivní; v řízení před prvostupňovým správním orgánem se vůbec nevyjádřila a následně v odvolání a rovněž tak v žalobě pouze tvrdila, že pobytová karta jí umožňuje být na území ČR se svým manželem kdykoliv jí to situace umožní; a pokud jí bude pobytová karta odňata, vytvoří se mezi ní a jejím rodinným životem v ČR překážka v podobě nemožnosti na území vstoupit. Žalobkyně však ani ve správním řízení a ani v řízení před soudem neuvedla vůbec ničeho o svém rodinném životě v ČR. Žalobkyně tedy svá tvrzení o zásahu do jejího rodinného života řádně nekonkretizovala ani nedoložila a v žalobě uvedená tvrzení jsou tak ryze obecná či dokonce otevřeně hypotetická. Je však výhradně na žalobkyni, aby v řízení tvrdila své případné osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o její intimní sféru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, či ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39). Soud poukazuje rovněž na to, že není povinností správního orgánu vyjadřovat se ke všem kritériím uvedeným v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména pokud ani nejsou klíčové z hlediska rozhodovacích důvodů. Soud v této souvislosti odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, jehož právní věta zní: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.*“
31. Soud opakuje, že v daném případě bylo zjištěno, že žalobkyně se dlouhodobě nezdržuje na území ČR. V ČR z jejích rodinných příslušníků pobývá toliko manžel; naopak syna, své rodiče a rodiče manžela má v zemi svého původu. Žalobkyně se v ČR zdržovala po udělení povolení k přechodnému pobytu ode dne 16. 6. 2014 do května 2015, v květnu 2015

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odcestovala do země původu a vrátila se až v dubnu 2019, kdy na území ČR setrvala pouze jeden měsíc a v květnu 2019 odletěla zpět do země původu. Během let 2015 - 2019 ji manžel navštěvoval v zemi původu. S ohledem na výše uvedené soud souhlasí se žalovanou, že rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do soukromého či rodinného života žalobkyně, neboť žalobkyně *de facto* vede svůj osobní a rodinný život ve Vietnamu a její manžel za ní (a synem) tam dojíždí.

32. Je pravdou, že prodloužení platnosti pobytové karty by žalobkyni potencionálně umožnilo jednodušší pohyb mezi zemí původu a ČR, nicméně tento argument nemůže být důvodem k udělení takového povolení a v podstatě je i v rozporu s tím, co žalobkyně původně požadovala, tedy prodloužení pobytové karty rodinného příslušníka za účelem soužití s občanem EU. Jinými slovy soudu není zřejmé, zda žalobkyně žádala o prodloužení pobytové karty za účelem sloučení rodiny z důvodu, aby se se svou rodinou – manželem – mohla sloučit a společně pobývat na území ČR, anebo z důvodu, aby jej mohla jednodušeji navštěvovat. Přičemž ve věci zjištěný skutkový stav spíše odpovídá druhému případu. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že jiná oprávnění ke vstupu na území ČR jsou obtížně získatelné, soud uvádí, že to samo o sobě není a nemůže být důvodem k udělení, resp. prodloužení pobytové karty.
33. Žalobkyně napadá taktéž rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, zejména jeho nesoulad s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. K této obecné námitce žalobkyně soud uvádí, že ji nemá za důvodnou ze stejných důvodů, z jakých neshledal nepřiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně.
34. Závěrem soud k námitce nepřezkoumatelnosti, vznesené žalobkyní v obecné rovině, rovněž tak obecně uvádí, že shledal žalobou napadené rozhodnutí srozumitelným, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaná posoudila stěžejní otázky, je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že správní orgány těmto povinnostem dostály. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2022

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.